

tage et Embede i det gamle Kongerige, saa skal til at aflægge det danske Præsteløfte. Jeg beklager i høj Grad, at man har opretholdt Kravet om, at selv om man er ordineret, selv om man har en Præstegerning bag sig, skal man aflægge det danske Præsteløfte. Jeg synes, som jeg tidligere har sagt, at det er at puste et Liv i Præsteløftet, som kan gøre, at mange kan komme til at spørge sig selv, om de overhovedet kan gaa ind i Præstegerningen paa de Vilkaar. Jeg synes for øvrigt, at Tiden nu maatte være kommet, da vi kan tage det Spørgsmaal om Præsteløftet op. Nu er der ingen Borgfred, der hindrer, og nu har vi liggende for os et grelt Eksempel, der viser, hvor urimelig Opretholdelsen af Præsteløftet er. I Ryslinge sidder der nu to Præster for den gamle Ryslinge Valgmenighed, som nu er splittet, to Præster, der fører en vidt forskellig Forkyndelse med samme Præsteløfte bag sig. Man krævede virkelig af den nye Præst, der rykkede ind, tidligere amerikansk Præst, at han, for at blive godkendt som Præst, skønt han havde en lang Præstegerning bag sig, skulde aflægge dansk Præsteløfte. Dertil vil jeg for øvrigt gerne knytte et Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister, jeg vilde gerne vide, under hvilken Form man har ladet de dansk-amerikanske Præster, der er rykket ind, og Valgmenighedspræst Thorvald Knudsen aflægge Præsteløftet. — Med disse Ord skal jeg anbefale dette Forslag til Behandling i det kommende Udvalg.

Jeg gaar derefter over til Forslag til Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne give, jeg kan sige en ret uforbeholden, Tilslutning til dette Forslag. Det indeholder jo ikke meget nyt, men det nye, det indeholder, er, det erkender jeg, et Fremskridt. Det er i Virkeligheden en Samling af alle de Bestemmelser, der gælder vedrørende Sognebaandsløsning og Brugen af Kirker baade fra Sognemenighedens og Frimenighedens Side. Der er kun et enkelt Punkt, som jeg undres noget over. Man har nedsat Antallet af de Familiefædre, Enker og andre Personer med egen Husstand af et Sogns eller et Sognedistrikts til Folkekirken hørende Beboere, som kan kræve en fremmed Præst, fra 10 til 5, men naar det er en Frimenighedspræst, man ønsker, skal der stadig 10 af et Sogns eller Sognedistrikts til Folkekirken hørende Familiefædre o. s. v. til. Er det dog ikke urimeligt at opretholde en saadan Ulighed? Skal der kun 5 til, naar man kræver en Sognepræst, bør der dog ogsaa kun 5 til, naar det er en Frimenighedspræst, man kræver:

Jeg kommer derefter til det sidste af de foreliggende Lovforslag, Forslag til Lov om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele. Her maa jeg absolut tage Forbehold, idet det er ganske umuligt at overse, hvad dette Forslag indeholder, og jeg maa tilstaa, at jeg har sjældent set et saa daarligt oplyst Forslag som det foreliggende. I Ministerens Bemærkninger til Forslaget hedder det, at han kan henholde sig til det kirkelige Udvalgs Betænkning. Ser man saa efter, hvad der staar i det kirkelige Udvalgs Betænkning, staar der, at man er klar over, „at der ved en sagkyndig Gennemgang af de opregnede Bestemmelser vil kunne findes Grund til enten at udelade enkelte af dem eller overfor andre tage Forbehold med Hensyn til deres Indførelse i de sønderjydske Landsdele. Den korte Tid, der har været levnet til Behandlingen af denne Sag, der først paa et meget sent Tidspunkt blev optaget til Drøftelse i Udvalget, har ikke været tilstrækkelig til at trænge fuldt til Bunds i den“. Jeg maa tilstaa, at det er en mager Oplysning, man her faar, og paa det Grundlag kan man neppe gaa til Gennemførelsen af samtlige de Lovforslag, der er Tale om her. Jeg er ganske klar over, at en Del af disse Forslag maa gennemføres, men jeg er meget stærkt tvivlende overfor en Del af de andre Forslag, der er Tale om. Det er saa sin Sag at indføre som gældende Lov Danske Lovs 2den Bog i det Omfang, hvori denne endnu anses for gældende Ret. Hvem kan afgøre, hvor meget af den der anses for at være gældende Ret, jeg tør i hvert Fald indestaa for, at en stor Del af den kan ikke anses for at være gældende Ret. Jeg mener saaledes, man ikke kan gaa ud fra den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter som forpligtende for den danske Folkekirke. Her maa jeg altsaa afgjort tage Forbehold, men jeg skal gerne være med til at underkaste dette Spørgsmaal en Undersøgelse i det kommende Udvalg.

Maa jeg saa til Slutning gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som efter en, synes jeg, udmærket Tale i Gaar sluttede med at sige, at hvis disse Lovforslag bliver gennemført, saa maatte man fra det Parti, han tilhørte, gaa til at foreslaa en Adskillelse mellem Stat og Kirke. Jeg nærer i saa Henseende de allerstørste Betænkeligheder. Sønderjylland har ikke haft den Udvikling paa det kirkelige Omraade, som vi har haft heroppe, og hvorigenem der er foregaaet en Selvstændiggørelse af Sognemenighederne, og jeg frygter derfor for, navnlig da vi nu staar lige overfor Indlemmelsen af Sønderjyl-